

10/6/18

אמא

נולדת ב 1922 בעיר צו'פאו בגרמניה המזרחית. הייתם
4 אחים 2 בנים ושתי בנות. להורים היה בית עסק גדול
לתפירת בגדים. בעיר היו רק 2 משפחות יהודיות ואת
החגים חגגתם בעיר הסמוכה קמניץ שבה היה בית
כנסת ושם נפגשתם עם עוד יהודים.
ב 1938 בליל הבדולח גרשו את היהודים מהאזור.
הוריך ואחיק הצעיר נשלחו למחנה השמדה ולא שרדו.
אחותך נעמי עלתה לישראל במסגרת עליית הנוער.
ואחיק מיכה ואת הייתם בהכשרה חקלאית ביסן שם גם
הכרת את בעלך, אבא, ונישאתם.
בדרך לא דרך הגעתם לוינה שם ב-1940
עלייתם על אוניה בשם פסיפיק ושטתם איתה לארץ
ישראל. על האנייה נולדה ביתכם מירי. כאשר הגעתם
לארץ הבריטים לא הסכימו להעלות את הנוסעים לחוף.
ריכזו את נוסעי האונייה הזו ואונייה נוספת על אונייה
בשם "פטריה" לשם שליחתכם לאי "מאוריציוס".
ההגנה רצתה למנוע את גרוש האניה ותכננו להניח
מטען
בבטן האוניה כדי שתטבע ולפי החוק האנשים אשר

ימשו מהמים לא יהיה ניתן לגרשם. אולם משהו
השתבש,

הניחו מטען גדול מדי, ואוניה זו טבעה תוך מס. דקות,
וכ-250 אנשים טבעו. את לקחת את מירי שהיתה
בארגז עץ וזרקת אותה למים וקפצת אחריה. הבריטים
אספו אתכם ולקחו אתכם למחנה המעפילים בעתלית.
שם שהית עם מירי ואבא במשך שנה. משם הגעתם
למעין צבי.

בהמשך הצטרפנו מירה ואני וכך התרחבה המשפחה.
במעין צבי עבדת בכל העבודות שנדרשו בשנים
הראשונות בעיקר בגן הירק. לאחר מס. שנים במקום
לגדל ירקות התחלת בגידול ילדים, כמטפלת בבתי
הילדים בקבוץ,

תפקיד שמילאת במשך שנים רבות, הילדים האלה כבר
מבוגרים אך עדיין זוכרים אותך עם חוש ההומור
ומעריכים את היחסים הטובים ששררו ביניכם שנים
רבות לאחר סיום לימודיהם. לאחר מכן עברת
לעבוד במתפרת הילדים.

תמיד היה לך קשר טוב עם אנשים, עם המון רצון לעזור
וחוש הומור שלא עזב אותך.

במשך השנים הגיעו הנכדים והנינים, ואם כולם היה

לך קשר מיוחד וטוב.

עצוב היה לנו לראות אותך מדרדרת במצבך הגופני.
בשנתיים האחרונות היית בבית דורות שם טופלת על
ידי צוות מסור שניסה להקל על מכאוביך.
נזכור אותך תמיד עם החיוך והקריצה בצידה.
נזכיר אותך תמיד.

11/2